

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของหัวข้อการวิจัย

หลักภาษาเป็นวิชาที่กล่าวถึงหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการเขียนการอ่านคำในภาษาไทย ตลอดจนการนำคำเหล่านี้มาเรียบเรียงเป็นวลีและเป็นประโยคเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย ดังนั้น หลักภาษาจึงจัดว่าเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้สื่อความหมาย กับบุคคลอื่นได้อย่างถูกต้องและตรงกับความหมายที่ตนต้องการใ้มากที่สุด ความสำคัญของ หลักภาษาจึงครอบคลุมไปถึงการใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนต้นมาจนถึง ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการจะวางพื้นฐานด้านเกณฑ์การใช้ ภาษาตลอดจนการฝึกจนเกิดทักษะ ดังเช่นเรื่องเอกรรตประโยคที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาวิจัยนี้ ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2503 ได้กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษา 5 ถึง ประถมปีที่ 7 ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายก็ยังกำหนดให้เรียนเรื่องเดียวกันนี้อีก โดยเพิ่มเนื้อหา กำหนดให้เรียนละเอียดไปกว่าในชั้นประถมศึกษา แม้กระนั้นก็ตาม นักเรียนหาได้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องเอกรรตประโยคเป็นอย่างดีและลึกซึ้งไม่

ในระคับคณศึกษานผู้วิจัยเคยสอนวิชาหลักภาษาไทยให้แก่ักศึกษาวิตยาลัยครู และ นิสิตชั้นปีที่หนึ่งในมหาวิทยาลัยมาเป็นเวลา 16 ปี ได้ทดสอบความรู้ของนักศึกษาและนิสิต เหล่านั้นในเรื่องความหมายของประโยค ความแตกต่างระหว่างวลีกับประโยค รูป ประโยคแบบต่าง ๆ ชนิดของประโยคทั้งแบบเอกรรตประโยค อเนกรรตประโยค และสังกรประโยค ปรากฏว่านิสิตและนักศึกษาส่วนมากมักจะ ตอบแบบทดสอบเรื่องดังกล่าว ข้างต้นในส่วนที่เกี่ยวกับความจำได้ แต่ถาเป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับเรื่องความเข้าใจ นิสิตและนักศึกษาส่วนมากมักจะ ตอบไม่ได้ จากการสังเกตการทดสอบดังกล่าวข้างต้นทำให้ ผู้วิจัยแน่ใจว่า ถึงแม้ักเรียนจะได้เรียนเรื่องประโยคซ้ำ ๆ กันมาหลายปีแล้วก็ตาม แต่ักเรียนก็หาได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้ดีพอไม่

จากประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยและจากการไปนิเทศนิสิตฝึกสอนในสาขาภาษาไทยของผู้วิจัย ผู้วิจัยคิดว่ากรณีที่นักเรียน นิสิต และนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องประโยคไม่ได้พอในส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการสอนของครู ครูในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของไทยส่วนมากมักจะสอนหลักภาษาไทยโดยวิธีอธิบายและให้นักเรียนจดหรือบางทีก็จะให้นักเรียนจดแล้วจึงอธิบาย และเมื่อถึงเวลาสอบครูก็มักทดสอบในเรื่องความจำเป็นส่วนนี้ใหญ่ จึงทำให้นักเรียนส่วนมากไม่เห็นความสำคัญที่จะทำความเข้าใจในเนื้อหาหลักภาษาไทยที่ตนเรียน และไม่เห็นประโยชน์ของการที่จะนำวิชานี้ไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน

จากผลการสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนครของประกาศรี สุคบรรทัด¹ ใน พ.ศ. 2508 ปรากฏว่า ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลางหลายแห่งยังใช้วิธีสอนแบบอธิบายเนื้อหา แล้วให้นักเรียนจดหรือบางทีครูให้นักเรียนนำเนื้อหาวิชาที่ครูเตรียมมาไปบอกจุดและฟังครูอธิบายประกอบบางการที่ครูใช้วิธีสอนเช่นนี้จึงทำให้นักเรียนที่เรียนหลักภาษาไทย ไม่เข้าใจเนื้อหาวิชาที่ตนเรียน เกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจที่จะเรียนและไม่เห็นประโยชน์ที่จะนำวิชานี้ไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น ถึงแม้ว่านักเรียนจะเรียนเรื่องเดียวกันนั้นก็ตมนักเรียนก็หาได้เข้าใจเนื้อหาวิชาอย่างถ่องแท้ไม่ ผู้วิจัยคิดว่าครูที่สอนหลักภาษาไทยควรจะมีวิธีสอนที่น่าสนใจกว่าการสอนโดยวิธีอธิบายและให้จด เพราะวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษาเป็นวิชาทักษะซึ่งจะต้องใช้เวลาในการฝึกฝนนานจึงจะใช้ภาษาได้คล่องและถูกต้อง ผู้วิจัยมีความเห็นว่าก่อนที่ครูจะสอนหลักภาษาเรื่องใดก็ตาม ครูควรสร้างแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ฝึกกระสวน (pattern) ในเรื่องนั้นให้มากพอเพื่อให้นักเรียนจะได้เกิดมโนภาพ (concept) เกิดความเข้าใจ สามารถนำความรู้เรื่องที่เรียนไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ทั้งในการพูดและการเขียน

¹ ประกาศรี สุคบรรทัด, "การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร." (วิทยานิพนธ์ปริศนาหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508), หน้า 144.

ใน พ.ศ. 2499 นักภาษาที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งคือ ม.ล.บุญเหลือ กุญชร² ได้ให้ข้อคิดในการเรียนภาษาว่า การเรียนภาษาจนสามารถใช้สื่อความหมายได้นั้นต้องใช้เวลานานมากเพราะวิชาภาษาเป็นวิชาทักษะ ทักษะจะเกิดขึ้นได้ต้องมี การฝึกมาก ๆ จนเกิดความคล่องแคล่วชำนาญ ท่านได้ยกตัวอย่างการเรียนภาษาแม่ (Mother Tongue) ของเด็กว่าต้องใช้เวลาเรียน 5 - 8 ปี จึงจะสามารถใช้สื่อความหมายได้เท่าผู้ใหญ่ นอกจากนี้ท่านยังได้กล่าวถึงการฝึกการใช้ภาษาว่าควรจะมีกิจกรรม (pattern) ต่าง ๆ คือ วลีและประโยคและควรหาโอกาสให้นักเรียนใช้กระส่วนต่าง ๆ ซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง การฝึกซ้ำ ๆ นั้นต้องซ้ำอย่างมีระบบเพื่อไม่ให้เด็กเบื่อในการฝึกให้เกิดทักษะนั้นครูจะต้องมีศิลปะในการสอนคือ รู้จักเลือกกระส่วนต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับประสบการณ์ของนักเรียน และมีประโยคที่จะนำไปใช้ในวิถีประจำวันได้

ใน พ.ศ. 2517 รัชนี จันทรมงคล³ ได้เสนอวิทยานิพนธ์ปริศนาหมาบังเหิน แก่บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง "แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่" การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาจำนวน 300 คน โดยก่อนสร้างแบบฝึกหัด รัชนี จันทรมงคล ได้ทดสอบนักศึกษาก่อนว่ามีข้อบกพร่องเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษอะไรบ้าง แล้วจึงสร้างแบบฝึกหัดสำหรับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่ยังเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาชั้นพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะว่า แบบฝึกหัดนั้นมีประโยชน์ต่อการเรียนไวยากรณ์อังกฤษมากก็ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์อังกฤษดีขึ้น ดังนั้นครูควรสร้างแบบฝึกหัดซ้ำมาก ๆ เพื่อให้นักเรียนจะได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมากขึ้นจนเกิดความคล่องแคล่ว การสร้างแบบฝึกหัดควรสร้างขณะเตรียมการสอนแต่ละครั้งและควรสะสมแบบฝึกหัดต่าง ๆ

² บุญเหลือ กุญชร, ม.ล. ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร : โรงเรียนการช่างวุฒศึกษาแผนกการพิมพ์, 2499), หน้า 9 - 11.

³ รัชนี จันทรมงคล, "แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่" (วิทยานิพนธ์ปริศนาหมาบังเหิน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517) หน้า 40, 160 - 161.

ไว้มาก ๆ นอกจากนั้นครูควรประเมินผลแบบฝึกหัดที่มีอยู่เดิมเพื่อทราบขอบกพร่องของแบบฝึกหัดจะใดแก้ไข จึงจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนและผู้สอนอย่างเต็มที่

ในบทความที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาของอาร์เธอร์ เคช คิง⁴ ได้ให้ข้อคิดสนับสนุน ม.ล. บุญเหลือ กฤษกร และ รัชณี จันทรมงคลว่า ถ้านักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดเสริมการสอนเพิ่มขึ้นจะทำให้ให้นักเรียนมีทักษะในการพูด การเขียน และสามารถเรียนภาษาได้ดีขึ้น เขาให้ความเห็นว่าในการเรียนภาษาหรือการเรียนซ่อมเสริมทางภาษาคูควรสอนระบบโครงสร้างไวยากรณ์ก่อนอื่น เพราะนักเรียนต่างชาตินั้นแม้จะรู้จักไวยากรณ์ของตนเองมากพอควรก็ไม่สามารถนำศัพท์นั้นไปใช้ได้ ทั้งนี้เพราะขาดทักษะทางการใช้โครงสร้างทางภาษา ส่วนวัสดุอุปกรณ์การสอนครูควรผลิตขึ้นเพื่อการสอนครั้งนั้นและเพื่อให้นักเรียนกลุ่มนั้นโดยเฉพาะเท่านั้น

ผู้ที่สนับสนุนความคิดของคิงในข้อที่ว่าถ้านักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดเสริมการสอนเพิ่มขึ้นจะทำให้ให้นักเรียนเรียนภาษาคิดขึ้นคือ บุญเรือน พูนนารถ⁵ โดยได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครู 6 แห่งคือ วิทยาลัยครูพระนกร วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา และวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) กับนักศึกษาวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่งนั้นได้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 50 คน ผลการวิเคราะห์คะแนนทดสอบวิชาไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษากลุ่มที่ 6 มีสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 ส่วนสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษากลุ่มที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาข้อมูลในการสอนไวยากรณ์อังกฤษของอาจารย์ในกลุ่มที่ 6 จะเห็นว่าอาจารย์ที่สอน

⁴ Arthur H. King, "Notes on Remedial English at Higher Educational Level," English Language Teaching, XXVII (3 June, 1973), pp. 247 - 248.

⁵ บุญเรือน พูนนารถ, "วิธีสอนไวยากรณ์อังกฤษระดับวิทยาลัยครู" (วิทยานิพนธ์ปริฤตญาณมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 75-78.

ในกลุ่มนี้ใช้หนังสือแบบฝึกหัด (Workbook) ที่หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษและ
อาสาสมัครอเมริกันร่วมกับแต่งขึ้นใช้ควบคู่กับหนังสือแบบเรียน ในหนังสือแบบฝึกหัด
(Workbook) แต่ละเล่มจะมีบทฝึกและแบบฝึกหัดต่าง ๆ มากมาย บทฝึกและแบบ
ฝึกหัดนั้นเปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกหัดใช้ไวยากรณ์อย่างพอเพียงทั้งการฝึกปากเปล่าและใน
การเขียน ควบคู่กันจึงทำให้นักศึกษาวิทยาลัยครูแห่งนี้มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไวยากรณ์
อังกฤษดีกว่าวิทยาลัยครูแห่งอื่น ๆ

การวิจัยดังกล่าวข้างต้นเป็นการวิจัยเกี่ยวกับการนำแบบฝึกหัดมาใช้ในการสอน
ไวยากรณ์อังกฤษ ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จากผลการ
ศึกษาวิจัยนี้อาจเปรียบเทียบได้กับการวิจัยของ ศศิธร สุทธิแพทย์⁶ ซึ่งได้นำแบบฝึกหัด
มาใช้ในการสอนหลักภาษาไทยบาง ใน พ.ศ. 2518 ศศิธร สุทธิแพทย์ ได้สร้างแบบ
ฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้น และนำไปใช้
กับนักเรียนที่มีทั้งสอง วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี จำนวน 100 คน
ผลการทดลองปรากฏว่าการทดสอบก่อนการทำแบบฝึกหัด นักเรียนทำแบบทดสอบได้คะแนน
เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 52.92 เมื่อนักศึกษาทำแบบฝึกหัดแล้วได้ให้ทำแบบทดสอบชุดเดิมอีก
ครั้งหนึ่ง ผลปรากฏว่าได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 70.48 การเปรียบเทียบผลการ
ทดสอบของคะแนนก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัด นักเรียนมีคะแนนความก้าวหน้าโดยเฉลี่ย
คิดเป็นร้อยละ 17.57

ในปีเดียวกันนี้ วรรณารถ พวงสุวรรณ⁷ ได้สร้างแบบฝึกผันวรรณยุกต์สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งขึ้น และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง
โรงเรียนบางยี่ขันสงเคราะห์ จำนวน 30 คน ผลปรากฏว่า ก่อนฝึกการผันวรรณยุกต์

⁶ ศศิธร สุทธิแพทย์, "แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้น" (วิทยานิพนธ์ปริญตมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 210 - 214.

⁷ วรรณารถ พวงสุวรรณ, "การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์สำหรับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่หนึ่ง" (วิทยานิพนธ์ปริญตมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518),
หน้า 175 - 176.

นักเรียนมีความรู้และทักษะในการผันรูปและเสียงวรรณยุกต์คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50.96 เมื่อนักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้วได้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบชุดเดิมอีกครั้งหนึ่งได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.50 เมื่อเปรียบเทียบผลของคะแนนก่อนการฝึกและหลังฝึก นักเรียนมีความก้าวหน้าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 30.54 คะแนนเฉลี่ยของผลการสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความรู้และทักษะในการฝึกการผันวรรณยุกต์แตกต่างไปจากเดิมในทางดีขึ้น

จากผลการสร้างแบบฝึกการอ่าน การเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร, ล" สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งของ ประเสริฐ เชนซิด⁸ ใน พ.ศ. 2518 และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนยานนาเวศวิทยาคาร จำนวน 70 คน เมื่อนำผลการสอบการอ่าน การเขียน ก่อนการฝึกกับหลังการฝึกมาเปรียบเทียบกันปรากฏว่า ความสามารถในการอ่าน และการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร, ล" มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และมีความแตกต่างไปในทางเพิ่มขึ้น

การนำแบบฝึกและแบบฝึกหัดมาใช้กับวิชาหลักภาษาไทยของมหาบัณฑิตสาขาการสอนภาษาไทย แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังกล่าวข้างต้นทั้งสามท่าน ปรากฏว่า ถ้านักเรียนได้ทำแบบฝึกและแบบฝึกหัดหลังจากได้เรียนบทเรียนทางหลักภาษาแล้วจะทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจดีขึ้น และจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานค้นคว้าของนักภาษาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญชาวไทยและชาวต่างประเทศ ตลอดจนงานวิจัยของมหาบัณฑิตภาษาไทยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำให้เกิดความคิดว่า การที่จะสอนหลักภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ควรจะได้มีแบบฝึกหัดสำหรับให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนมากขึ้น การสอนโดยวิธีใช้แบบฝึกหัดนี้จะมีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนแบบอธิบายและให้นักเรียนจดหรือให้นักเรียนจดแล้วครูอธิบายประกอบ การสอนแบบอธิบายและให้นักเรียนจดนั้นทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และไม่สนใจเรียน ทั้งไม่เห็นประโยชน์ที่

⁸ ประเสริฐ เชนซิด, "แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร, ล" และ "ล" สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 113.

จะนำวิชานี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วย จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ทดลองสร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนเรื่องเอกรรตประโยคขึ้น และนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ซึ่งเป็นนักเรียนที่เพิ่งเริ่มเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะและประเภทของเอกรรตประโยคที่กำหนดในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง
2. เพื่อสร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนเรื่อง "เอกรรตประโยค" และนำไปใช้ประกอบการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง
3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดเสริมการสอนที่สร้างขึ้น
4. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสอนที่มีและไม่มีแบบฝึกหัด

สมมติฐานของการวิจัย

สัมฤทธิ์ผลในการเรียนเรื่อง "เอกรรตประโยค" โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอนและการเรียนโดยวิธีบรรยายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ประโยชน์ที่ใคร่ได้จากกรวิจัย

1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเรื่อง "เอกรรตประโยค" ถิ่นและเกิดความรักความสนใจที่จะเรียนภาษาไทยมากขึ้น
2. เพื่อให้ครูที่สอนหลักภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งเห็นความสำคัญของการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอนและนำแบบฝึกหัดเสริมการสอนไปใช้ประกอบการสอนอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้ครูและผู้นสนใจอื่น ๆ สร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนสำหรับบทเรียนภาษาไทยอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่นำมาวิจัยครั้งหนึ่ง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนวัดบรมมงคล จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 40 คน ครั้งที่สองคือ นักเรียนในชั้นและโรงเรียนเดิม จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 42 คน ทั้งสองครั้ง ห้องหนึ่งใช้เป็นกลุ่มทดลอง อีกห้องหนึ่งใช้เป็นกลุ่มควบคุม
2. เอกกรรประโยคที่เป็นเนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกวิจัยเฉพาะเอกกรรประโยคตามหลักภาษาที่พระยาอุปกิตศิลปสาร ไทแดงไว และมีขอบเขตเท่าที่กำหนดไว้ในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2503
3. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ไม่จำกัดเพศ และถือว่ามีความรู้พื้นฐานเท่ากัน
4. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยไม่เคยเรียนเรื่องเอกกรรประโยค ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งมาก่อน

คำจำกัดความของการวิจัย

1. แบบฝึกหัดเสริมการสอน หมายถึง แบบฝึกหัดที่ใช้สำหรับฝึกปากเปล่าและฝึกเขียน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนวัดบรมมงคล เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
3. เอกกรรประโยค หมายถึง ประโยคใจความเดียวที่ใช้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ตามที่ปรากฏอยู่ในแบบเรียนหลักภาษาไทย ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการรับรอง
4. การสอนแบบบรรยาย หมายถึง การสอนโดยครูเป็นผู้อธิบาย และนักเรียนรับฟังคำอธิบายนั้น

วิธำเนนการคนควำและวิจัย

1. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเอกรรตประโยชน์มาจัดเข้าหมวดหมู่
 2. ตั้งความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของแบบฝึกหัดเสริมการสอน
 3. สร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนเรื่องเอกรรตประโยชน์
 4. ตัวอย่างประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ทั้งชายและหญิง ครึ่งที่หนึ่ง จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน ครึ่งที่สองจำนวน 84 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 42 คน กลุ่มควบคุม 42 คน
 5. สร้างแบบทดสอบเพื่อทดสอบนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอน และนำผลการทดสอบทั้งสองครั้งมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสอนที่มีและไม่มีแบบฝึกหัดเสริมการสอน
 6. แก้ไข คัดแปลงแบบฝึกหัดเสริมการสอน เพื่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- อนึ่ง ในการสร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนเรื่องเอกรรตประโยชน์ ผู้วิจัยได้ทดลองสอน 2 ครั้ง โดยสอนครึ่งที่หนึ่งที่โรงเรียนวัดบรมงคล เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2519 ถึงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2519 และครึ่งที่สอง ณ โรงเรียนเค็ม ระหว่างวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2520 ถึงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2520 เหตุที่ทดลองมีการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอนกับการสอนโดยวิธีบรรยายถึง 2 ครั้ง ก็เพื่อให้ได้ผลการทดลองสอนที่เหมาะสมและแน่นอนยิ่งขึ้น